

Jel 7,2-4.9-14; 1Jn 3,1-3; Mt 5,1-12a

Mikor a Mindenszenteket ünnepeljük, a Mennysországot ünnepeljük. Azt a megszámlálhatatlan sokaságot, amely már eljutott a teljes egységre, a Szentháromság örök, kölcsönös szeretetébe.

A szentek sokaságát szemlélve, míg annak örülünk, hogy mily sokan vannak, akik már célba értek, a reményünk is növekszik, hogy nekünk is lehetséges, hogy egykor közöttük legyünk.

A szenteknek útja mind különböző. Mindenki sajátos időben, sajátos élethelyzetben és körülmények között, a maga egyéniségével, adottságaival bontakoztatta ki azt a titkot, kamatoztatta azokat az adományokat és teljesítette azt a küldetést, amelyet Isten róla megálmodott. Mégis vannak dolgok, amelyek mindnyájuknál közősek, akár ismert, akár kevésbé vagy alig ismert szentekről van szó.

Az ünnepi szentírási részekből többek között három dolgot emelhetünk ki, amely minden szentet jellemez, ami mindnyájukban közös és, ami nekünk is egyértelmű lehetőség, hogy csatlakozzunk hozzájuk már itt a földön és majdan örökre.

Először is azt halljuk a szentek sokaságáról, hogy ők azok, akik *“a nagy szorongattatásból jöttek”*, *“Ruhájukat fehérre mosták a Bárány vérében”* és most ott *“állnak a trón és a Bárány előtt”*. Mindez nem tűnik túl könnyűnek, de mégis számunkra is lehetséges: kisebb nagyobb szorongattatások minket is érnek, mi is megmoshatjuk ruhánkat a Bárány vérében és folyton törekedhetünk arra, hogy a Bárány jelenlétében, Jézus jelenlétében éljünk.

A szorongattatástól és a vértől mi inkább távol tartanánk magunkat. És valahogy jobb lenne, ha az életszentséget elérhetnénk ezek nélkül is, valami békésebb, kevésbé szenvedős úton. Mégis valahogy az bizonyos ezeknél a szenteknél, hogy nem voltak egyedül semmilyen szorongattatásban, hanem mindvégig a Bárányt követték, Jézust, aki önként odaadta az életét értünk és vérével megtisztított minket. Az életükben nem annyira a szorongattatáson és a szenvedésen van a hangsúly, hanem inkább azon, hogy mindvégig, minden helyzetben Jézust, az Isten Bárányát választották, aki elveszi a világ bűneit. A szentek nem a bajt, az üldöztetést és a szenvedést keresték. Csak Jézus jelenlétét keresték minden helyzetben. Ezért nem menekültek el a szorongattatásokból, küzdelmekből, a kereszt elől, hanem minden szenvedésben fölismerték a megfeszített és elhagyott Jézust, és szeretettel Őhöz kapcsolódtak. Jézusra figyeltek, aki azért adta oda értünk az életét, hogy mindent megújítson, életre keltsen, megtisztítson.

A szentek, amikor bátran beléptek a nagy szorongatásba, olyankor Jézust választották, az életet választották, azt, hogy Jézussal ők is ajándékkul adják önmagukat.

A nagy szorongatás, ahonnan a szentek sokasága a mennyországba érkezett, maga a földi élet, annak minden szenvedésével és örömeivel együtt. A nagy szorongatás nem feltétlenül egyszerre nagy, hanem gyakran a minden napok apró küzdelmeiből áll össze. Ahogyan egy hegycsúcsra sem egy lépésből megyünk föl, hanem egy hosszú, néha nehéz, de szép túra vezet föl, úgy van az életszentség útjával is. Az út fölfelé visz, de elég mindig az aktuális lépést megtenni. Néha meredek szakaszok is vannak, de egyre szebb a kilátás.

Chiara Luce Badano, aki 1971-ben született és, akit 2010-ben avattak boldoggá, ugyancsak azon volt, hogy soha ne maradjon le Jézustól, akit követte. Ezt írja: *“Megértettem annak fontosságát, hogy mindent “elvágjak”, hogy ne legyek más és ne tegyek mást, mint Isten akaratát. Megértettem, amit Lisieux-i Teréz mondott: mielőtt kard által halnánk meg, előbb tűszúrások által kell meghalnunk. Rájövök, hogy sokszor a kis dolgokat nem csinálom jól, vagy a kis szenvedéseket, hagyom elveszni. Ezért ezentúl úgy szeretnék haladni, hogy mindegyiket szeretem, tűszúrásonként.”* Illetve egy másik helyen ezt írja: *“Igyekez a jelen pillanatot élni. Egy kis darab időt vegyél csak egyszerre és élj meg jól minden percet. Élj meg minden percet Jézussal egységben. Akkor az Isten kegyelme segítségére siet.”*

Ha szeretnénk a fehér ruhások megszámlálhatatlan örömteli közösségéhez tartozni, az első feladatunk az, hogy keressük és örömmel ismerjük fel minden szenvedésben, szorongatásban Jézus jelenlétét, és használjuk ki a lehetőséget, hogy Vele mi is odaajándékozzuk, felajánljuk a nehézségeket. Használjuk ki a, hogy ilyenkor egészen közel lehetünk Jézushoz, hogy ilyenkor a ruhánkat fehérre moshatjuk az Ő vérében, és másoknak is segíthetünk.

Egy másik dolog, ami egészen nyilvánvalóan közös minden szentnél, hogy ők azok, akik egészen befogadták Isten szeretetét és teljesen úgy tudtak élni, abban a bizalomban, hogy Isten gyermekei. Mindvégig hitték, értették, hogy *“milyen nagy szeretettel van irántunk az Atya”,* hogy *“Isten gyermekeinek hívnak minket és azok is vagyunk”.* Ebben a bizalomban jutottak el oda, hogy egészen hasonlóvá válhattak Istenhez és már örökre láthatják Őt úgy, amint van.

Szent János az ő levelében mindezt mindnyájunkról írja. Mindnyájan külön-külön minden lehetőséget megkaptunk ahhoz, hogy szentek legyünk. Különösképpen a keresztségünk ajándéka óta minket is Isten gyermekeinek hívnak és azok is vagyunk. Elég lenne csak nap, mint nap tudatosítanunk ezt a

mérhetetlen ajándékot és méltóságot ahhoz, hogy örömmel és félelem nélkül lépünk be minden élethelyzetbe, kicsi vagy nagy szenvedésbe. Ugyancsak Chiara Luce Badano írja: *“Megértettem, hogy ha mindig ebben a készséges állapotban lennénk, mindenre készen, akkor Isten mennyi jelet mutatna nekünk! Megértettem, hogy mily gyakran van, hogy Isten megy el mellettünk és mi észre se vesszük!”*

Isten szeretete, a mennyország, a szentek közössége körülvesz bennünket, Isten gyermekeit. Ha kicsit is jobban figyelni, már itt a földön megtapasztalnánk, hogy mi is a Mindenszentek nagy családjába tartozunk, meghívtak vagyunk, mint a szentek testvérei, és mint egymás testvérei. Szent Bernát is erre hív minket: *“Ébredjünk már fel végre, testvérek, támadjunk fel Krisztussal, és keressük az odafönt valókat; ami ott fönt van, arra legyen gondunk. Vágyakozzunk azokhoz, akik várva várnak ránk, sietve induljunk feljük, akik készek befogadni bennünket, előzzük meg az üdvözült lelkeknek ezt a várakozását azzal, hogy mi is oda kívánczunk.”*

A Szentlélek folyton emlékeztet bennünket rá és megerősít minket, hogy az Atya szeretett gyermekei és egymást testvérei vagyunk. Gyakran hívhatnánk a Szentlélek segítségét, hogy segítsen ebben az örömben odaajándékozni az életünket Istennek és egymásnak.

Antiochiai Szent Ignác, az elő század vértanúja, mielőtt Rómában kivégezték, egy levelet írt a Római egyháznak és ebben többek között ezt írja: *“az élő víz szólal meg bennem és belül ezt mondja: jöjj az Atyához!”* Mindig érdemes lenne fülelnünk a Szentlélek bennünk is szóló hangjára, amely az Atyához hív, hogy bátran odaadjuk az életünket Istenért és egymásért a szeretet kicsi vagy nagy lépéseiben.

Végül harmadikként ugyancsak közös a szentekben az, hogy mind boldogok. Annak ellenére, vagy inkább azért, mert Jézust követve átmentek a nagy szorongatáson, mind boldog, örömteli ember volt itt a földön és a teljes boldogságot élvezik a mennyben. Mind hittek Jézus szavaiban, hittek a boldogságokban és be tudták fogadni a nekik készített örömet. Ezért hív minket is Szent Bernát a már idézett beszédében, hogy *“ne csak a szentek társaságát óhajtsuk, hanem boldogságukat is, és ne elégedjünk meg azzal, hogy együtt leszünk velük, hanem lángoló buzgósággal törekedjünk dicsőségük elnyerésére is. Nem veszélyes erre pályáznunk, és egyáltalán nem merészség ennek a dicsőségnek a keresése.”*

A boldogságokban, amelyeket Jézus a hegyi-beszédben elénk állít, többnyire olyan helyzeteket ír le, amelyek nem önmaguktól, közvetlen tesznek boldoggá minket. Sőt inkább olyan helyzeteket említ, ahol spontán egyáltalán

nem beszélne örömről. Aki a saját szegénységét, törekénységét tapasztalja, aki sír, akit üldöznek, magától nem volna boldog. Ezeket a boldogságokat mind csak ajándékként lehet befogadni.

Aki sír, a vigasztalást nem magától, hanem mástól kapja. Aki lélekben szegény, az Isten országának gazdagságát nem magától éri el, vagy veszi meg, hanem ajándékba kapja, hiszen önmagában semmi sincs: szegény. Aki irgalmasságot cselekszik mással, az nem önmagával törődik és annak örömét, hogy vele is irgalmasok, másoktól kapja, hiszen mások irgalmasok vele. Aki békét teremt, nem magát nevezi ki Isten gyermekének, hanem őt hívják annak, Isten teszi őt egészen azzá. Aki az igazságra éhez és szomjazik, nem maga kaparintja meg azt, hanem az Igazság ajándékozza neki önmagát. Akit pedig üldöznek az Igazságért, Jézusért, ugyancsak ajándékba részesül Isten országában.

Abból, hogy az igazi boldogságot, az életszentséget ajándékba kapjuk, többek között az következik, hogy nem tudjuk egyedül, a magunk erejéből elérni. Szükségünk van Istenre és szükségünk van egymásra. Csak Istennel és együtt, egymással összefogva, a kölcsönös szeretetben lehetünk boldogok, szentek. Nem úgy, ha mindenki a saját kis egója szerinti örömét, vigasztalását, saját kis életszentségét keresi, hanem csak úgy, ha egészen Isten felé fordulunk, aki ott lakik a testvérünkben, és aki Jézus által nekünk akarja ajándékozni a saját életét, örömét.

A boldogságok arról szólnak, hogy kilépünk önmagunkból és folyton megnyitjuk a szívünket a szeretetre. Carlo Acutis, aki tizenöt évesen ért be a mennyországba és akit néhány hete avattak boldoggá, nagyon egyszerűen összefoglalta a boldogságnak, az életszentségnek a lényegét: *“szomorúság az, amikor magadra nézel, boldogság az, amikor Istenre.”*

Az ő és az összes ismert és ismeretlen szent közbenjárását is kérve, szeretnénk nap, mint nap, minden helyzetben “Istenre nézni”. Érdemes folyton gyakorolnunk ezt az “Istenre nézést”, hogy fölfedezzük az Ő közelségét, befogadjuk Őt a szentségekben, meglássuk Őt a testvéreinkben. Már itt a földön folyton “Istenre nézhetünk”, aki arra hívott meg mindnyájunkat együtt, hogy gyakor majd örökre lássuk Őt úgy, amint van.